

Cristaloscòpia del Psiquiatra desconegut ⁽¹⁾

per

EMILI MIRA I LOPEZ

Si sempre és difícil de triar un tema per a desenrotllar durant l'encarcarada oficialitat de solemnitats científico-socials com aquesta, em penso que em donareu la raó si us dic que enguany l'elecció resultava encara més difícil, tant per les circumstàncies especials d'ambient, produïdes pels darrers esdeveniments polítics, com pel fet de trobar-se el nostre petit món psiquiàtric en moments d'agitació professional interna, sortosament episòdics i intranscendents.

Heus ací perquè—volent fugir així mateix de tot tema excessivament doctrinal i plumbi (càstig que no mereixen els oients no especialitzats que m'escolten) he triat per tal de complir el més discretament possible l'obligació reglamentària, una feina que, si més no, tindrà per a vosaltres l'atractiu de la seva originalitat.

Tothom sap que la formació professional imposa als homes unes certes característiques morfo-psicològiques, més o menys acusades segons el tipus d'activitat que desenrotllen. És evident, per exemple, que la gent senyala amb el dit—sense equivocar-se gaire—el policia, el capellà o el militar vestits de paisà. Doncs bé, potser no hi ha altre treball que porti vinculada a priori una major "deformació professional" que la del psiquiatra sempre amatent a l'observació de les petites o grosses falles del pensament i de la conducta humana. És per això que nosaltres devem també constituir sense adonar-nos-en, un "tipus" especial dins del mostrari psicològic de la Humanitat. Els profans s'accontenten de definir-nos dient que "tots estem un xic guillats" i que per tal d'acconsolar-nos "ensensem que tothom ho està"... però és clar que no ens podem satisfer amb una apreciació tan superficial dels fets. Caldrà, doncs, que agafem un psiquiatra qualsevol i l'analitzem amb cura, com si fos un pacient. Per fer ràpidament aquesta feina acudirem a l'auxili de la mà-

gia, en forma de metapsicologia; anem, doncs, a instal·lar al vostre davant un cristal·loscop, potent i invisible, que ens permetrà en pocs minuts adquirir les dades que cerquem.

Acompanyeu-me, ara, imaginativament a l'interior d'un centre psiquiàtric plaçat en qualsevol indret de Catalunya. Anem a "caçar" el psiquiatra "desconegut" que ens servirà de conillet d'Indies—de Versuchstier—per a la nostra anàlisi cristal·loscòpica. Així el castigarem per no haver vingut ací, en dia tan assenyalat per a nosaltres.

Ja som dins d'un d'aquests establiments, tra-vessem els seus jardins i patis, penetrem a través d'una finestra—una porta fóra massa vulgar—i ens atancem al despatx d'un dels seus metges. El trobem descansant de la seva visita diària, que acaba de passar, i de mitja dotzena d'entrevistes amb familiars dels malalts. Està distret, fumant amb actitud d'home fadigat displicant una cigarreta. Sobre la taula té, encara per obrir, entre un munt de papers i llibres el sobre amb la invitació per a aquesta sessió inaugural... Ho fem? Ja està...

L'hem agafat, l'hem adormit i ja el tenim aquí davant, estès sobre una fantàstica taula de dissecció psicològica. Per fi anem a saber què dintre hi ha dins de la closca d'un psiquiatra, anem a sorprendre els seus pensaments i sentiments, àdhuc els més íntims. Amb la mateixa curiositat i gatzara que una colla enjogassada entra en una habitació habitualment closa i regira i remena tot el que troba, anem a veure els aspectes i fragments d'aquesta personalitat presumptuosa que aspira a poder arreglar les altres. Preparem-nos, doncs, a fer la cristal·loscòpia del psiquiatre desconegut.

(1) Parlament inaugural del curs 1934-35 a la Societat Catalana de Psiquiatria i Neurologia.